

Νά σὰς τὰ ποίμα;

Ίπίστε τα...

Θά σὰς τὰ ποίμα πάλι,
πού Γ' άλλος νά σὰς π' ἤστ' αὐτὶ καὶ Ἐγγλέζος ἐστὸ κεφάλι.

Ἀρχιμηχὰ καὶ ἀρχιχροναὶ
— δόξα στὴς δόξας τὴν γωνιά —
καὶ ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
πού φέρεται σωφρόνας.

Τῆς μάνας τῆς ἐρατεινῆς
τὴν στάσιν τὴν γεραίρεν
κάθε προστάτης συγγενῆς,
ποῦνα δεξιῆς τῆς χερί.

Ἐθραϊτὲ μπράβο, μίλλ μπερὶ,
ἄλλα γι' αὐτὴν συναΐζουν,
καὶ ἀπὸ τῆς Πόλις τὸ Τσακσεὶ
ἔφερμε τῆς φωνάζουν.

Ξαπλώνεσαι ἐστὸν καφενὲ
καὶ ψύλλους καλλιγόνους,
καὶ εἰρήνης ψάλλεις ἀμικνὲ
καὶ κόσμο ξελιγόνους.

Ποτὲ σου δὲν ἐπιτορκεῖς,
σὲ διακρίνει διαρκῆς
πρὸς τὴν εἰρήνην πίστις.

Βροντᾶς μονάχα γιὰ λεφτὰ
καὶ ἔβσημα πέρινας ζηλευτὰ
διαγωγῆς ἀρίστης.

Κι' ἂν θέλῃς νάσαι προσφιλιῶς,
καὶ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς
νά μὴ χαλᾶς χατάρια.

Μὲ τούτῃ τῇ διαγωγῇ
θὰ δῆς νά μεγαλώσῃ ἡ γῆ,
ποῦνα γιὰ πανηγύρια.

Χωρὶς ἀπειθεῖα καμμιὰ
νά δείχνῃς πάντα φρονιμικὰ
ἐστὸς συγγενεῖς καὶ σ' ἴλους.

Κι' ἔμεις θὰ σὲ λατρεύουμε
καὶ δὲν θ' ἀπαγορεύουμε
νάχῃς Στρατοῦς καὶ Στόλους.

Μὲ μᾶς ἐλθὰς εἰρηνικῆς αἰμοσταγῆ κλωνάρια
καινούριος χρόνος ἔρχεται νά κἀν τὰ δικά του,
βλέπει σταυρούς νά πολεμοῦν μὲ τὰ μισὰ φεγγάρια
καὶ ὁ κόσμος πάλι ἔρρισκεται ἐστὰ φεγγαριάτικα του.

Ἔχει πολλοὺς γιὰ δέσμομα καὶ πολλοὺς γιὰ λύσιμο,
κτυπᾷ σὲ φεροκάλυθα, κτυπᾷ καὶ σὲ παλάτια,
καὶ ἐρώτησε περιεργὸς γιὰ τῆς Διπλῆς τὸ κλεισίμο,
καὶ τούπαντιζκομιστίστηκε καὶ παῖε ἐστὰ κομμάτια.

Ἀρχιμηχὰ καὶ ἀρχιχροναὶ,
— στρέψε, μορὲ καχπὲ ντουνηὰ —
καὶ ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
— ἐστὴ γῆ τοῦ Παρθενῶνος. —

Στρέψε νὰ δῆς ὄργανωτάς,
στρέψε νὰ δῆς ἀνορθωτάς,
νὰ δῆς καὶ ἐστὴν Ἀθῆνας
πολιτικὰ Καζίνια.

Τὶ συνωμοτὰ, τὶ σφαγαῖς
προβαίνουν μ' ἔγχειριδία,
καὶ ἀντάρκα νέας ἐκλογῆς
καὶ κάλπαις καὶ σφαιριδία.

Μέσα σὲ σάλους καὶ σφαγαῖς,
μέσα εἰς τέτοια μπόρα,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τῆς ἐκλογῆς
ὁ κόσμος θάχῃ τώρα.

Γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς μὴ γελιατῆ
πρωτοχροναὶ προβάλει,
καὶ ἡ Ρωμηοσύνη ἡ θαμνατῆ
ἐστὸ φόρτε τῆς καὶ πάλι.

Κόσμε σὺ τῆς ὀφθαλμοῦ,
τῶν πολεμῶν, τῶν αἱμάτων,
ἔδες τὴν γῆν τοῦ μεγαλειῶν,
τῶν εἰρηνικῶν ἀρμάτων.

Τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα κρέτα
πάλι καμαρώνεται,
πότε τίρτασε, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρώνεται.

Ἐκλογαῖς ἔζυνοῦν καὶ ἔμεις,
πού προμαζόμε το φέσι,
καὶ ἔτοιμος ὁ λουκομῆς
περιμένουμε νὰ πείσῃ.

Ἐύχασε, ντουνηὰ, καὶ ἡ πλῆξις
μαχητῶν ἀεροφάγων,
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης,
μέν εἰρηνικὸς παράγων.

Τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα πάστα
μ' ἐκλογῶν σιερτῆ σαντοῦρμα,
καὶ φασκέλωστα καὶ βράστα,
τὰ παλὰ καὶ τὰ καινούρια.

Τὸ Κουβέρνο τὰ λέει καὶ σιγῶν ἀγελαῖοι.

Ἄη— Βασίλης ἔρχεται μέσα ἐστὶ φακερία
ἀπὸ τῆν Καισαρεία.

Κι' αὐτὸς πρελλά χειροκροτεῖ
τῆς Κρήτης τὸν Λευτέρη,
καὶ κομματιάζει καὶ πατεῖ
κάθε παλῶ τερτέρη.

Ἄη— Βασίλης χαιροτᾷ
μὴ καινούρια στάνη,
πού τόσα κόλπα δυνατὰ
ἐστὸς ἐλλοχῶντας κάνει.

Φέρνει καὶ ζάχαρη φτηνὴ,
καὶ στέκεται καὶ προσκυνεῖ
νομοσχεδίων κόψα,
καὶ κάποιοι σκούζουμι πλόφα.

Δίνει καὶ τράπουλας χαρτιὰ ἐστὸν πύκτη τὸν Κρητικὰ
νὰ φέρῃ τίρτσους μερικὸς
πληρεξουσίου Κρητικὸς,
πού θέλουν τὴν Ἀνὸρθωσι νὰ κόψουν μὲς ἐστὶ γλύκα.

Ἀρχιμηνιά κι ἀρχιχροινιά
 — Ψηλή μου δεντρολίβανιά —
 κι ἀρχή καλός μας χρόνος
 — ζήτ' ὁ Δευτέρης μόνος.

Ἄν — Βασίλης προχωρεῖ
 στὸν τόπο τὸν ζευζέκη,

γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι βαρεῖ
 κι' ἔκνετος τουμπελέκι.

Ἐνα κατάστιχο πλατὺ
 γιὰ τὸ Ρωμαιοῦ κρατεῖ,
 καὶ καταγράφει πλοῦτο ..
 ψυχὴ μου! τείνει τοῦτο!

Τὰ πλοῦτῃ τὰ χειροπικιστὰ
 μέσ' σ'τό τερφεῖ γράφει,
 κι' ἔχει τὰσ' ἡμι χωριστὰ
 καὶ χῶμα τὸ χρυσάρι.

"Αἴ—Βασίλῃ, ρώτα μας
 γι' αὐτὰ τὰ περιστέμματα,
 καὶ μύρισε τὰ χῶματ' μας
 νὰ ἔξῃ ἂν λέμε ψέμματα.

"Αἴ—Βασίλῃς σταματᾶ
 ἔμπρὸς σ'τὸν Λευτέρῃ σουῶκα,
 καὶ πῶς ἐπλούτισε ρωτᾶ
 ἐρέτος ἢ μουφλοῦῶκα.

"Αἴ—Βασίλῃς καὶ γιὰ μᾶς
 ἐργεταὶ μὲ μπαλόνι,
 κι' ἔμπρὸς σὲ πλοῦτῃ Χαλιμᾶς
 τὰ μάτια του γουρλώνει.

Γιὰ τὸς ἀνέλπιστα φιλά,
 τοῦ λένε, μὴ σκασιτῆρς...
 τὸν Λάμπρο τὸν Κορομηλά
 πῆγαινε νὰ ρωτήσης.

"Αἴ—Βασίλῃς... τί γιορτή!...
 βραστὴ καὶ πέννα καὶ χαρτί.
 Φέρνει καὶ μύσχο σιτυετό,
 καὶ μπόλινο λιθάνι,
 νὰ λιβανίσουε μ' αὐτὸ
 τὸν νέο τὸν τσοπάνῃ.

Φέρνει καὶ πῆτα φουσκωτή,
 καὶ λένε κάμποσοι κουτοὶ
 γιὰ τὸν ζυπνὸ τὸν Κρήτα
 πῶς πάτῃσε σ'τὴν πῆτα.

'Αρχμηνιὰ κι' ἀρχιχροιά
 — ἔσπετε κάμποσους μὲ σχοινιά —
 κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
 εὐοί, παιδιὰ, κι' ὁ Θρόνος.

**Μπονναμάδες μας κι' εὐχαίς,
 ὅπου πέφτουν σὰν βροχαίς.**

Ὁ Φασουλῃς, ποῦ δὲν ξεχᾶ τὰ προπατορικά του,
 δῶρα πολλὰ σὰν κι' ἄλλοτε κι' εὐχαίς φιλοδωρεῖ,
 δίνει δὴδ σκούφιας νυκτικαίς τοῦ Μεγαλειοτάτου,
 παῦ σὰν τοῦ χάσουε τὴν μιά, τὴν ἄλλη νὰ φορᾶ.

Κεντὰ καὶ δρῶνταξ καὶ νοθρούς,
 ζυτῆ τούς κοιμημένους,
 ἀλλὰ καὶ σκούφους ἐρυθρούς
 μοιράζει ζεβαμμένους.

Τοῦ Διαδόχου Γενικῆν Διοίκησιν νὰ δράση,
 καὶ τὰ παλᾶ τὰ κάλαντα, ποῦναι γνωστὰ τοῖς πῆσι,
 νὰ μεγαλώσῃ μὴ χαρὰ,
 ἔ ποτερᾶ, ἔ ποτερᾶ.

Τοῦς Πρίγκιπας σὰν κι' ἄλλοτε στολῆ νὰ περιβάλλῃ
 καὶ μ' ἔσους, πῆγαν, σ'τὸ Γουδι ν' ἀδελφωθοῦν καὶ πάλι.

"Ὅπως τῆς Ἀνορθώσεως δὲν εἶναι στρατιώτης
 νὰ στέλλεται σ'τὴν Κέρκυρα καθὼς ὁ Λαπαθιώτης.

Δέντρο πρωτοχρονατικό σ'τὸν Κρητικό τὸν πᾶνυ
 τὸν ἔλλοχῶντων τὸν φρικτὸν κρεμάλα νὰ τὸ κἀνῃ.

Μὰ καὶ σ'τοῦς ἔλλοχεύοντας δέντρο ἕψηλό προσφέρει
 γιὰ νὰ κρεμάσουε κι' αὐτοὶ σὰν δῶρο τὸν Λευτέρῃ.

Ἐτοῦς Στρατοῦλῃδες τροπάρι,
 δίχως ἐνοχλήσεσι πέφει,
 καὶ σ'τὸν Γιάγκο τὸν Γρυκάρῃ
 τοῦ Γκλήπῃ τὰς ἐπισκέψει.

Εἰς τὸν Μπενάκη, ποῦ νοθρὰ ζωντανέψε ζαγάρια,
 νὰ φέρῃ κι' ἐπιθήτορας μὲ τέσσερα ποδιάρια.

Μιὰ φουσκὰ σ'τὸν Κορομηλά γιὰ τὸ περισσευμά του,
 καὶ γλαῦκα σ'τὸν Ἀλεξανδρῃ περὶ διὰ γραμμάτου.

Εἰς τὴν κυρία Θεμίδα πολυτελεῖς τῆβένους
 καὶ δικαστὰς εἰς τῆβενον ἐγκροθυλιμένους.

Μὰ καὶ σ'ῑλοῦς τοὺς λογίους τῆς ἐνότης κι' ἐκτός σοφίας
 τῆβενον, ψηλό κολλάρο,
 κρόμβιας, θριδικαίς, ἀφῶς
 συν ἔλαιῳ κι' ὀξυγάρῳ.

Σίδερὰ γι' αὐτοῦς, ποῦ θέλουσιν βουλευτὰς κι' ἀπὸ τὴν Κρήτη,
 καὶ μπουκάλλια μὲ κολόνα γιὰ τοῦ Ρέπουλη τὴ μύτη
 ὅς ἀμυντικά νὰ τᾶν κατὰ πάσης εὐθείας
 ἔταν κἀνῃ ποτε ποτε τὰς γνωστὰς περιοδοίς.

Ἐτὸν Μαρκαντωνάκη νῆτρι
 γελαστός νὰ τὸ βαρῆ,
 κι' ὅλο νὰ χᾶνται σ'τὸ κέρι
 φιλελεύθερο: χοροί.

Εἰς τὸν Ἰώρτζῃ τῆς Κερκύρας γιὰ τὰ πρὶν νὰ μετανοήσῃ
 καὶ σὰν Φάουστ κατὰ πάντα μὴα γερὰ νὰ ζανανοήσῃ.

Ἐτὸν Μῆτσο, ποῦ δὲν τὸν ξεχνῶν παλῃοὶ ρεπουμπλικάνους,
 νὰ ἔβῃ τῆς Ἀνορθώσεως ἀνορθωσιν νὰ κἀνῃ.

Ἀνορθωσιν καὶ σὲ παλῃούς καὶ νέους εὐοένια,
 καὶ πράγματα ν' ἀνορθωθοῦν, ποῦναι πολὺ πεσμένα.

Προγράμματα σ'τοῦς ἐκλογεῖς πατριωτῶν ὀσίων,
 συνδυασμοὺς κάθε παλῃοῦ καὶ νέου μας ἐγχερίτου,
 καὶ μὴ κλωστοῦξ ἔσὰ πινισὰ πολλῶν πληρεξουσίων
 τῆς μακαρίτισσας Διπλῆς τῆς καὶ λαοπροβλήτου.

Καὶ καρισσῆσι νομισμαίς,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγλισίας.

Λοιπὸν ὁ Στέλιος ὁ Βλαστός,
 νέος τὰ μάλιστ' ἀγαστός,

τὴν Μαρμετοῦλα τὴν γνωστὴ πῆρε τοῦ Παντελάκη,
 χροτιμένο καὶ λεπτό καὶ τρυφερό ποτάκι,
 κι' ὀμένικου τοῦς ἔστειψαν σερμοὶ καὶ λευκοφόροι,
 καὶ τῶρα βάλανε κι' οἱ δὴδ γιὰ τῆς Εὐρώπαις πλώρη.